

Jeg anſer det for at være i hans, i Sandhedens, i Hærens, i Disciplinens Interesſe, at en Underſøgelse kan ſke, og der gives ingen anden Vej til at tilveiebringe det nødvendige Grundlag for en Underſøgelse, end derved, at det ærede Medlem træder frem med det fulde Anſvar for, hvad han har ſagt. Jeg har ikke hørt en ſaadan Udtalelse fra det ærede Medlems Side, og jeg veed jo ikke, om han senere maatte ville støtte den anbefaling, ſom jeg her har givet, men jeg anſer mig under alle Omſtændigheder fuldt berettiget til at opfordre det ærede Medlem — ogſaa med Henſyn til de Ytringer, ſom han har fremsat idag — til at gaa den Vej, ſom ogſaa kan lede til en virkelig Underſøgelse, nemlig den Vej, at henvende ſig til den høitærede Krigsminister med Paaviſning af beſtemte Fakta og beſtemte Perſoner og med en Udtalelse om, at det ærede Medlem paa et hvilketſomhelſt Sted vil viſe det Mod — nei, om Forlabele, jeg kom til at fortale mig — vil paatage ſig det fulde Anſvar for, hvad han ſaaledes ſiger om Perſoner.

Berg: De to ærede Medlemmer, ſom have været høit oppe i denne Diskuſſion, nemlig det ærede Medlem, ſom nu ſatte ſig (Thomsen), og Udvalgets Mindretal, det ærede Medlem for Odense Amts 1ſte Valgkreds (Koch), have vel talt om det ærede Medlem for Faxe (O. Chriſtensen), men de have dog ogſaa ladet forſtaa, at, deſom Rigsdagsmanden fra Kolbing (Berg) ikke havde ſiddet paa Formandspladsen den Dag, vilde de have ſpart ſig den Meilighed. Den Form, hvorunder dette er fremkommet, og ſom navnlig er fremkommet ſtærkeſt fra den ærede ſidſte Taler, gjør mig det til Pligt at ſige et Par Ord om denne Sag. Naar jeg enkelte Gange har været kaldet til at varetage de Pligter, ſom efter Forretningsordenen paahvile Formanden, har jeg ſøgt at opfylde diſſe Pligter efter min Forſtaeſe af Forretningsordenen, og efter min Forſtaeſe af Forretningsordenen var der ingen Anledning til at gribe ind i den Debat, der fremkaldtes ved de Udtalelſer, ſom fremkom fra det ærede Medlem for Faxe. Der var een Gang under denne Sags Forhandling, hvor der var Tale om at gribe ind i Debatten, og det var dengang, da det ærede Medlem for Randers (N. P. Senſen) udtalte, at et andet æret Medlem havde ſtemplet to beſtemte Perſoner. Dette klarede ſig imidlertid. Da nemlig Formanden yttrede, at det maatte bero paa en Miſforſtaeſe, og at dette ikke var Tilfældet, klarede det ſig ſaaledes, at det heller ikke var ment at være Tilfældet fra Talerens Side, og man vil ogſaa finde det udtalt af mig, at en Stempling af to Perſoner, ſom ikke vare henviſte til den Gruppe, ſom Underſøgelsen ſkulde angaa, ikke forekom mig at være heldig. I den i Almindelighed holdte Udtalelse om Forholdet, ſom det ærede Medlem

for Faxe (O. Chriſtensen) fremsatte, fandt jeg, hvilken Mening man end kunde have om Formen for den Tanke, ſom laa bagved, dog ſom Formand ingen Anledning til at gribe ind. Da dernæſt den høitærede Krigsminister umiddelbart derefter ſik Ordet og udtalte ſig fortelig om denne Sag — det findes i Tidenden Sp. 3988 — ſagde han til Slutning: „Forreſten vare hans Udtalelſer af en ſaadan Natur, at jeg helſt vil undgaa at komme tilbage paa dem. De gjorde paa mig et Indtryk, ſom om de vare talte lige ud af Socialdemokraten“. Derefter havde det ærede Medlem fra Faxe Ordet, og han forklarede da, at han ikke havde ſigtet til Kjøbenhavnerne alene, han maatte ogſaa medtage Kjøbstadbeboerne i Almindelighed ſom mere ſtikke til at værgе ſig imod utilbørlige Overfald fra Befalingsmændenes Side end Landboerne i Almindelighed. Han sluttede med at ſige: „Jeg har ikke ſagt Andet, og jeg har fremfor Alt holdt mig fri for at nævne Navne eller ſigte til nogen Side.“ Nu forekommer det mig, at det er en ganſke mærkelig Ting, at denne Begjæring overhovedet er fremkommen, og fremkommen fra et Par Mænd, ſom efter deres Stilling ikke paa nogen Maade ere berørte i den hele Diskuſſion, og ſom alſaa ſtaa aldeles udenfor den. Dernæſt er det jo ganſke mærkeligt, at, efterat nu et Par Kolleger af den ærede ſidſte Taler have reift denne Sag, har det ærede Medlem ſaaet Lyſt til at komme med ind i Debatten, ſom han ellers med Forſæt holdt ſig udenfor den 11te Juni f. A. Det forekommer mig, at det havde været naturliggere, om de ærede Herrer, da Formanden ikke aſſkar Forhandling om denne Sag, under Diskuſſionen ved en Udtalelse fra deres Plads havde givet deres Indignation over de Ytringer, ſom her ſaldt, Luſt; men det var der Ingen, der gjorde. Dengang var Indignationen borte; dengang var der Ingen, hvis Følelse var ſaa høit oppe ſom nu efter $\frac{3}{4}$ Mars Forløb, og efterat Oberſterne ere fremkomne med deres Andragende. Dette er den anden Mærkelighed ved denne Sag. Jeg kan ikke negte, at dette for mig er noget beſynderligt ud. Selve Spørgsmaalet om Samtykkets Meddelelse er vel ſøft kommet frem nu, men at de Herrer under en varm Debat her i Salen, hvor de høre de mundtlige Udtalelſer falde, hvor de modtage Indtrykket ikke af det ſkrevne, men af det mundtlige Ord, kunne ſidde ſtille i Salen, uden at ſige et eneſte Ord om Sagen, medens de nu efter en ſkreven Beretning fra Oberſterne fremkomme med deres Indignation, er Noget, ſom jeg ikke kan forklare mig. Jeg kunde tænke mig, at Udtalelſer nu kunde fremkomme om den juridiske Side af Sagen, men det Indignerende har Thinget taget imod, uden at røre derved; det er et overſtaaet Stadium. For Neſten ſkal jeg ikke negte, at, da den ærede Miniſter kom med ſin Betydning til Socialdemokraten, tænkte jeg —